

[Undervisningsministeren.]

den. Jeg har derfor anmodet det udvalg vedrørende ungdomsarbejdsløsheden, der er nedsat af de to ministerier, om at tage spørgsmålet op til overvejelse. Udvalget sigter imod at afgive en redegørelse omkring midten af september med indstilling om eventuelle nye initiativer.

Da spørgsmålet berører administrationen af socialministeriets lovgivning, har jeg oversendt det til socialministeren til orientering, bilagt foranstående svar.

Af *Honoré* (KrF) til udenrigsministeren (2/9 75):

„Afviser regeringen, at Nordvietnam har det væsentligste ansvar for erobringen af Sydvietnam?“

(Spm. nr. 345).

Begrundelse.

I et brev til udenrigsudvalget den 2. juni 1975 afviser udenrigsministeren, at den erobrede sydvietnamesiske republik skulle have været genstand for aggression som defineret i FN-generalforsamlingens resolution nr. 3314 af 14. december 1974.

Afvisningen begrundes med, at Vietnamkrigen var en borgerkrig imellem Sydvietnam og PRG, der hver især modtog støtte udefra.

Er sandheden imidlertid ikke snarere, at PRG både politisk og militært har været den underordnede part i forhold til Nordvietnam, altså et redskab for Nordvietnams erobring?

Hvis dette er rigtigt, har de to vigtigste krigsførende parter været 2 suveræne stater, nemlig den nordvietnamesiske og den sydvietnamesiske republik.

I så tilfælde synes der i folkeretlig forstand at være tale om, at Sydvietnam har været genstand for aggression i FN-resolutions forstand.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (8/9 75):

Den nu afsluttede væbnede konflikt i Sydvietnam må karakteriseres som en borgerkrig, i hvilken begge parter — den tidligere regering i Saigon såvel som den sydvietnamesiske nationale befrielsesbevægelses provisoriske revolutionsregering — modtog støtte udefra.

Regeringen er ikke i stand til at bedømme, i hvilket omfang støtten udefra til de krigsførende parter har været medvirkende til den ene parts overtagelse af regeringsmagten i hele Sydvietnam og dermed til bistandsydernes medansvar for dette magtskifte.

Af *Wilhelm* (VS) til boligministeren (2/9 75):

„Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at lejerens beskyttelse mod vilkårlig opsigelse kommer til at omfatte de boliger, som A. P. Møller-koncernen med offentlig støtte har ladet opføre i Munkebo til udlejning blandt Lindøværftets arbejdere?“

(Spm. nr. 346).

Begrundelse.

Mere end tusind familier i Munkebo bor til leje i boliger, som formelt ejes af et selvstændigt ejendomsselskab, men reelt af værftet (A. P. Møller), idet selskabet er stiftet af værftet, dets aktiekapital ejes udelukkende af værftet, flertallet i selskabets bestyrelse er repræsentanter for værftet, selskabet administreres af værftet, dets regnskaber føres af værftet, og udlejningen administreres af værftet.

Disse familier er unddraget lejernes almindelige beskyttelse mod vilkårlig opsigelse, et forhold, som kan blive katastrofal virkelighed for hundredvis af dem i nær fremtid, hvis planerne for værftets indskrænkninger føres ud i livet.

Til trods for, at boligerne blev opført i sin tid med betydelig offentlig støtte — til dels i øvrigt under falske forudsætninger — har værftet uindskrænket dispositionsret over dem, hvilket gentagne gange er benyttet til at opsig lejere, der blev fyret fra værftet.

A. P. Møllers ejendomsselskab ville ikke opfylde de krav, der dengang var gældende for sociale boligselskaber, men fik ikke desto mindre en støtte til boligbyggeriet, som ikke stod tilbage for, hvad et socialt selskab kunne opnå. Til gengæld fik hverken de bevillende myndigheder eller lejerne den indflydelse eller beskyttelse, som ville have fulgt med socialt boligbyggeri. For at omgå lejemålenes beskyttelse konstruerede koncernen et æskesystem, således at ejendomsselskabet udlejer boligerne til værftet, som dernæst fremlejer dem til arbejderne, hvor-